

Kies voor altijd

Van dezelfde auteur

Kies voor mij
Kies voor ons
Kies voor hem
Kies voor haar
Kies voor elkaar

Kies VOOR ALTIJD

Stefanie Van Mol

the sky is the limit

DUTCH VENTURE PUBLISHING

Kies voor altijd
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright © 2019 Dutch Venture Publishing
Auteur: Stefanie van Mol

Omslagontwerp: Stefanie van Mol
Omslagfoto: Depositphotos.com
Tekstredactie: Chinouk Thijssen, Michelle Korthout & Jen Minkman

Eerste druk april 2019
ISBN 978-94-92585-33-2
NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*No storm can last forever.
It will never rain 365 days consecutively.
Keep in mind that trouble comes to pass,
not to stay. Don't worry!
No storm, not even the one in your life,
can last forever.*

- Iyanla Vanzant

Proloog

Heden

Mike

Fucking Joe!
Ik kan nog altijd niet bevatten dat hij vrij heeft kunnen komen, en nog erger: dat wij daar niets van wisten. Na heel het verleden van Joe, onze ex-manager en de band, hadden wij verdorie de eersten moeten zijn die bericht kregen als hij vrijkwam. En als heel deze klotsituatie voorbij is, ben ik van plan om uit te zoeken hoe dit heeft kunnen gebeuren zonder ons medeweten. Als ik naar Jonathan en Tim kijk, zie ik de grimmige lijnen op hun gezicht en de moordlustige uitdrukking in hun ogen weerspiegelt exact hoe ik me nu voel.

Ik moet er niet aan denken dat hij Karen zou hebben ontvoerd. En dan nog de eisen die hij stelt. Full Moon die ophoudt met bestaan, twee miljoen euro. Denkt hij nou echt dat hij daarmee weg kan komen? En hoe slaagt hij erin om ons telkens een stapje voor te zijn? Ik heb alle connecties aangesproken die ik heb, zij hebben alles nagekeken, maar we zijn er voorlopig niet in geslaagd hem op te sporen. De rekeningnummers leiden nergens heen, en ook het emailadres leidt ons naar een man in Sri Lanka, dus daar zijn we ook niet veel wijzer van geworden.

Je kunt je dan ook voorstellen dat het een opluchting was toen ik eindelijk een adres wist te bemachtigen. Toen ik het adres eenmaal had, dankzij een oude vriend, hebben ik, Tim en Jonathan niet getwijfeld en zijn we meteen in de auto gesprongen. We zijn met waanzinnige snelheid hierheen gereden en hebben, denk ik, elk verkeerslicht genegeerd dat we maar tegenkwamen.

‘Willen we wel weten hoe je die man kent?’ vraagt Tim.

Ik knijp mijn lippen op elkaar voor ik hem door-dringend aankijk. ‘Misschien beter van niet.’

Tim en Jonathan wisselen een blik met elkaar en besluiten duidelijk om niet aan te dringen. Ze zijn gewoon dankbaar dat we toch nog iets hebben... Maar het valt nog af te wachten of we daadwerkelijk op de goede weg zijn. Hoe meer tijd er voorbijgaat, hoe slechter.

Als we na twintig minuten aankomen bij de afgelegen bungalow, lijkt het of hier al jaren niemand meer geweest is. Het gras staat hoog en alles ligt er verwilderd bij. Ik voel meteen de moed in mijn schoenen zinken als ik denk dat we op de verkeerde plek zijn. Tim rijdt langzaam

verder en parkeert aan de zijkant van het chalet. Het is dan dat we zien dat er binnen licht brandt.

‘Wat doen we nu? Is dit Joes huis?’ vraagt Tim.

Ik kijk hem aan. ‘Er is maar één manier om daarachter te komen.’

Niet langer van plan om nog meer tijd te verliezen, stappen we alle drie uit. Het ergste wat er kan gebeuren is dat het niet het juiste adres is, maar we moeten het checken. We komen dichterbij en zien dat er aan de achterkant van de bungalow een auto geparkeerd staat. Er moet dus wel degelijk iemand zijn. Jonathan haalt zijn mobiel tevoorschijn en belt de politie. Niet dat we zullen wachten tot ze hier zijn, maar het is inderdaad geen slecht idee om hen toch te waarschuwen. Ik hoor Jonathan snel praten.

‘Niemand kan ons tegenhouden; als mijn vrouw hierbinnen zit, dan ga ik haar nu hieruit halen. Het kan me niet schelen hoelang het nog duurt voor jullie hier zijn, wij gaan nu naar binnen.’

Hij drukt kwaad het gesprek weg en bergt zijn mobiel weer op. Hij kijkt mij en Tim vastberaden aan.

‘Goed, wat is het plan?’

‘Ik denk niet dat er veel tijd is om een plan te bedenken.’ Ik kijk om me heen en zie een klein raampje aan de zijkant. ‘Ik zal voorzichtig daar naar binnen kijken, jullie wachten hier.’

Ik wacht niet tot ze antwoorden, maar loop direct in de richting van het raam. Ik buk me onder de vensterbank, zodat niemand me kan zien. Ik adem een paar keer diep in en uit om mezelf te kalmeren. Heel voorzichtig ga ik rechtop staan en kijk naar binnen. De televisie staat

aan en er zit iemand op de bank. Ik kan zien dat het een man is, aan zijn gestalte, maar ik kan niet met zekerheid zeggen dat het Joe is.

Als de man in kwestie rechtop gaat staan, kan ik nog net op tijd naar beneden duiken. Ik zwaai met mijn hand naar Jonathan en Tim dat ze zich moeten schuilhouden en ze gaan achter de auto staan. Ik hoor commotie binnen in het huisje, en als ik opnieuw door het raam naar binnen kijk, zie ik hoe Joe wegloopt in de richting van de trap.

Ik wist dat het die fucker zou zijn.

We hebben in elk geval geen tijd meer te verliezen. Het lijkt erop dat hij doorheeft dat er iets aan de hand is, en het laatste wat ik wil is dat Camille, Lize of Ashley iets overkomt. Vincent heb ik niet kunnen redden uit de klauwen van Joe, en dat zal me niet nog eens overkomen.

Ik wenk naar Jonathan en Tim en ze komen op me afgelopen.

‘Het is Joe, ik zag hem net naar boven lopen. Volgens mij kunnen we niet langer wachten.’

‘Wacht tot ik die klootzak in mijn handen krijg,’ gromt Jonathan.

‘Ga dan maar alvast in de rij staan, want als ik hem eerst te pakken heb, blijft er niet veel meer van hem over,’ zegt Tim.

We lopen met ons drietjes naar de voorkant van het huis. We knikken nog een laatste keer en dan trapt Jonathan de deur in. Als we niet meteen iemand zien, rennen we met z’n allen naar de trap waar ik Joe net naar boven zag gaan.

‘Camille,’ schreeuwt Jonathan. ‘Lize,’ schreeuwt Tim.

Als we op de bovenverdieping aankomen, is er maar één deur. Deze keer is het Tim die de deur opentrap en ik ren meteen naar binnen. Vaag hoor ik Camille en Lize nog roepen dat ik moet opletten, voordat ik een knal hoor en een brandende pijn door mijn borstkas trekt. Ik zak als een pudding op de grond.

Omdat ik geen idee heb waar Joe is, probeer ik me om te draaien, maar ik voel een waas van misselijkheid over me heen komen. Het voelt alsof ik door de grond zak en ik kan amper mijn ogen focussen.

Ik hoor een tweede knal, waarna alles stil wordt.

Een paar tellen later verschijnt Tim naast me, gevolgd door Jonathan en Camille en als laatste Lize.

Tim komt bij me op de grond zitten en legt mijn hoofd voorzichtig in zijn schoot. Jonathan heeft zijn mobiel bij zijn oor, maar alles is wazig en zwart begint me naar binnen te slokken. Tim grijpt mijn hand vast.

‘Nog even volhouden, Mike. De ambulance komt zo meteen.’

Ik voel alle bloed uit mijn gezicht wegtrekken, beelden van Karen flitsen voor mijn ogen. Ik kan niet begrijpen dat ik er jaren tegen gevochten heb. Jaren die ik had kunnen genieten van haar dicht bij mij te hebben. En net nu ik haar eindelijk voor mezelf heb, zoals ik altijd al wilde, net nu moet dit gebeuren. Ik vecht tegen de duisternis, maar het zwart wordt steeds groter en groter. Tot ik een glimp zie van Camille. Ik probeer een lach op mijn lippen te vormen als ik haar aankijk.

‘Z... zeg te... tegen Karen d... dat ik van haa... aar hou.’

En dan sluit ik mijn ogen en word ik opgezogen in de leegte.

Biep. Biep. Biep.

Alles om me heen is zwart. Waar ben ik? Het enige wat ik voel is pijn. Het voelt alsof mijn buik van binnenuit brandt. Als ik mijn ogen probeer open te doen, lukt dat ook niet. Mijn lichaam lijkt niet te willen meewerken. Ook als ik mijn arm probeer op te tillen, is er geen beweging in te krijgen. Ik zit gevangen. Gevangen in mijn eigen lichaam, maar ik kan alles horen wat er rondom mij gebeurt.

Ik hoor een deur opengaan en iemand die naar binnen loopt. Ik voel een zachte hand die de mijne vastpakt. De persoon weeft zijn of haar vingers tussen de mijne. En dan voel ik een zachte kus op mijn voorhoofd. Opeens voelt alles heel vertrouwd. Ik weet wie dit is. Ik herken het gevoel van haar zachte lippen op mijn huid. Ik herken haar onmiskenbare geur. Ik herken het enige meisje dat me nooit heeft opgegeven, de enige vrouw die zich niet liet wegduwen toen ik mijn schild optrok. Ongeacht hoe vaak ik het probeerde, ze kwam telkens terug in mijn leven. En dat is exact de reden waarom ik van haar hou.

Ik mag er dan momenteel niet in slagen mijn ogen te openen, ik weet precies hoe ze eruitziet. Elk detail van haar gezicht staat in mijn geheugen gegrift. Elk sproetje

op haar huid, elk lachkuiltje, elk klein detail dat haar háár maakt.

Op dit moment zou ik willen schreeuwen dat ik van haar hou en haar duidelijk willen maken hoeveel ze voor me betekent. Hoe zij mijn alles is. Maar het lukt niet, hoe hard ik het ook probeer. Als ik haar zachtjes hoor huilen, verlies ik mezelf helemaal.

Hou nog even vol, ik zal wakker worden.

In mijn binnenste herhaal ik de woorden steeds opnieuw en opnieuw. Ik kan alleen maar hopen dat ze ze hoort, ook al kan ik ze niet zeggen. Ik voel een traan van haar over mijn arm glijden. Ze brengt mijn hand naar haar mond en kust ook die zacht.

‘Kom bij me terug, Mike,’ fluistert ze zacht.

Woede raast door me heen. Ik zou niets liever willen dan haar nu tegen me aan trekken en zeggen dat alles goed komt, maar dat gaat niet. Ik kan alleen maar hopen dat ze het ook deze keer niet opgeeft.

Vecht voor me, baby!

Want wat er ook voor nodig is, ik zal wakker worden en er voor je zijn. En dan zal ik je nooit meer laten gaan.

Dit is het verhaal van Karen en mij. We hebben een hobbelig parcours afgelegd, en Karen heeft het nodige geduld moeten hebben. Maar we hebben elkaar gevonden. Dit is hoe ik, Mike, verliefd werd op Karen, hoewel ik gedacht had dat ik nooit meer lief zou hebben.

1

8 jaar eerder

Mike

Nog drie maanden te gaan. Nog drie maanden en dan kan mijn leven eindelijk opnieuw van start gaan. Want eerlijk: ik ben er klaar mee! Ik heb genoeg van mezelf altijd in medelijden te wentelen. Het is afgelopen met mezelf opsluiten en niet meer verder gaan. De grote leegte die in mijn hart zit, die zal blijven. Maar ik moet verder, of ik dat nu wil of niet.

Het wordt tijd dat ik opnieuw begin te leven. Mijn zelfmedelijden heeft nu lang genoeg geduurd. En dat is ook exact wat ik van plan ben. Ik ben klaar met wegkruipen in een hoekje, klaar met mezelf af te zonderen.

Wat gebeurd is kan ik niet meer veranderen, ik moet een manier vinden om ermee te leren leven.

Na het ongeval en het overlijden van mijn broer heeft mijn familie met mij gebroken. Zelfs mijn oom wilde me niet meer zien. En dat na al die jaren dat ik bij hem in zijn garage gewerkt had. Hij heeft me altijd behandeld alsof ik zijn zoon was. Dus ik kan enkel maar vaststellen dat hij zoals zijn broer is, want mijn vader heeft me ook meteen laten vallen na het ongeval.

Mijn ouders hebben niet meer tegen me gesproken sinds die bewuste dag. Die bewuste dag dat ik niet alleen mijn eigen leven, maar ook het leven van iedereen in mijn omgeving voorgoed veranderde.

Mike, 18 jaar.

Achttien. Vandaag word ik achttien. Vandaag start mijn fucking leven! Eindelijk volwassen. Vanmorgen heb ik, na lang werken in de garage van mijn oom en na elke euro opzijgezet te hebben, een auto gekocht.

Mijn eigen fucking auto!

Als ik met mijn hand over de blinkende, rode motorkap streel, weet ik dat hij elke cent waard was. Elke zweetdruppel en elk feest dat ik heb afgezegd om toch maar te

kunnen sparen voor mijn eigen auto. Fuck, wat voelt dit fantastisch.

Lola, mijn vriendin, is me daarnet komen ophalen en we zijn samen met Kjell, mijn kleine broertje, in mijn nieuwe wagen hierheen gereden.

Mijn vrienden hebben een verrassingsfeest georganiseerd om mijn verjaardag te vieren. Ze denken dat ik het niet weet, maar Lola had me zo vaak gevraagd wat ik vandaag van plan was, dat ik wist dat er iets aan de hand was. Dat is een van de dingen waar ze echt niet sterk in is: dingen voor mij geheimhouden. Ze is dan ook veel te eerlijk. Je kunt elke emotie aflezen op haar gezicht.

Als ze zenuwachtig is, begint ze met haar vinger door haar haar te strelen. Draait ze er als het ware krullen in met haar wijsvinger. En als ze iets probeert te verbergen, zoals die keer dat ze de console van mijn PlayStation kapot had gemaakt door er met haar hoge hak op te gaan staan, dan kan ze me niet in de ogen kijken.

Lola weet het nog niet, maar ooit wordt ze mijn vrouw. Dat wist ik al zodra ik haar de eerste keer gezien had. Haar lange, blonde haren, die groene kijkers van haar. Zij is het voor mij. Het was zoals in de films. Liefde op het eerste gezicht. Lola is vorig schooljaar naar onze school gekomen, omdat haar ouders gescheiden zijn en bij haar moeder is gaan wonen, die bij haar nieuwe vriend is ingetrokken.

De eerste dag dat ze op school kwam, was ik haar tegengekomen in het midden van de gang in de richting van de grote aula. Nog nooit eerder had ik iemand gezien die er zo verloren uitzag. Ze staarde naar het witte papiertje in haar hand. Direct als ik ben, ben ik naar haar

toe gelopen en vroeg haar waar ze heen moest. Toen bleek dat ze ook naar de grote aula moest, stak ik mijn hand naar haar uit en wachtte geduldig tot ze haar hand in de mijne legde. Sinds dat moment waren we onafscheidelijk.

Als we aankomen op het feest, doe ik alsof ik echt verrast ben, en alleen al de lach die op Lola's gezicht verschijnt, zorgt ervoor dat ik weet dat dat de juiste beslissing was. Als het feest eenmaal op gang is, wordt er gelachen, gedanst en gedronken. Iedereen heeft de tijd van zijn leven en het feestje gaat verder tot in de vroege uurtjes. Als we besluiten om naar huis te gaan, is het al bijna weer licht buiten.

'Kunnen we niet nog een ritje maken met je nieuwe auto? Ik heb helemaal nog geen zin om nu al naar huis te gaan,' jammert Kjell.

Niet te begrijpen dat hij nog steeds niet moe is. Ik ben kapot na deze lange avond. Maar als er één ding is waar ik nooit sterk in ben geweest, dan is het mijn kleine broertje iets onzegggen. En ik kan zelf ook genieten van een ritje met mijn auto, dus wie ben ik om te weigeren?

We stappen in, ik aan het stuur, Lola aan de passagierskant en Kjell neemt samen met Bart, nog een vriend van me, plaats op de achterbank. We rijden al een tijdje als ik moet stoppen voor het verkeerslicht. In mijn achteruitkijkspiegel had ik hem al zien aankomen, maar naast ons stopt een sportwagen. Als autoliefhebber kun je meteen zien dat het geen gewone sportwagen is.

Het is een blinkende, gele Volkswagen Golf GTI-sport met in het midden een zwarte streep. De auto blinkt zo hard dat je zou denken dat de eigenaar hem dagelijks

oppoetst. De zwarte, metalen sportvelgen hebben een sterpatroon.

In de wagen zit een groep tieners, die zo te zien ook een leuk feestje achter de rug hebben. Ze laten hun motor brullen en dagen me uit om tegen hen te racen. Kjell en Bart beginnen me aan te moedigen dat ik het moet doen.

‘Kom op Mike, laat hen zien dat jij ook best kunt racen,’ roept Kjell.

‘Ja, laat die rijkelui zien dat wij best wel mee kunnen doen,’ zegt Bart.

Lola kijkt me bang aan. ‘Doe het niet, schatje. Het is te gevaarlijk.’

Ik knijp zachtjes in haar been. ‘Vertrouw je me?’

Ze bijt op haar lip en kijkt me dan aan met die grote, groene kijkers waar ik meteen verliefd op was. ‘Natuurlijk vertrouw ik je, maar je hoeft niets te bewijzen. Doe het nou alsjeblieft niet.’

Ik druk het gaspedaal een paar keer in en de auto trilt door het gebrul van de motor. Dit zorgt ervoor dat Lola giechelt en ze geeft me uiteindelijk een klein knikje.

Ik knipoog naar haar. ‘Ik zal de overwinningsoenen met veel plezier in ontvangst nemen bij de finish.’

Zodra het licht op groen springt, vertrekken we beiden met gierende banden. We gaan gelijk op en geen van ons beiden wil een millimeter toegeven. Door het vroege uur zijn we de enige twee auto's op straat. En dan opeens lig ik op kop. Kjell en Bart beginnen te joelen, de overwinning ligt binnen handbereik.

Opeens steekt een hond de straat over. Zonder erbij na te denken draai ik aan mijn stuur om de hond te ontwijken. Vanaf dan gaat alles razendsnel. De auto kantelt en gaat

een paar keer over de kop. In werkelijkheid duurt het niet langer dan een minuut, maar op dat moment zie ik mijn hele leven voorbijflitsen. Er is overal geschreeuw en glas vliegt om me heen.

Uiteindelijk komt de auto tot stilstand en blijft hij op zijn dak liggen. Er ligt overal glas. Rondom ons is iedereen aan het gillen, maar in de auto is het muisstil.

Te stil.

Ik hang nog altijd ondersteboven in de wagen aangezien mijn gordel me nog altijd vasthoudt. Als ik naast me kijk zie ik Lola. Ze bengelt ook in haar stoel, nog altijd met haar gordel om. Maar ze beweegt niet; haar handen hangen levenloos naar beneden.

'Lola! Lola, alsjeblieft, zeg iets.'

Ik roep haar naam nog verschillende keren, maar er komt geen reactie. Ook op de achterbank is er geen geluid te horen. In de verte hoor ik de sirene van een ambulance dichterbij komen. Met het laatste beetje kracht dat ik nog in me heb, grijp ik haar hand vast in de mijne.

'Hou vol Lola, nog eventjes en dan komen ze ons helpen.'

De eerste hulpverlener verschijnt naast me.

'Help haar eerst,' tier ik. 'Help eerst de anderen.'

Ik zie de verpleger een spuit uit zijn tas halen en enkele seconden later voel ik een kleine prik in mijn arm. Hij heeft me blijkbaar een verdovend middel ingespoten, want ik voel mijn ogen bijna meteen dichtvallen. Ik kijk nog even naast me. Lola hangt nog steeds levenloos in haar stoel. Maar dan sluiten mijn ogen zich. Hoe hard ik er ook tegen vecht, ik kan het niet tegenhouden.

Ik word wakker in het ziekenhuis. Mijn been is gebroken en hangt met een kabel omhoog. Alles in mijn lijf doet pijn,

maar het is niets in vergelijking met de pijn die ik voel als de dokter bij me langskomt.

'Hoe gaat het met de anderen?'

Ik zie het meteen aan de blik op zijn gezicht. Hij hoeft het me helemaal niet te vertellen, maar doet het toch.

'Het spijt me, ze hebben het niet gehaald.'

In één klap ben ik mijn kleine broertje, mijn vriendin en mijn beste vriend kwijt. En waarom? Door mij! Ik had nooit in die wagen mogen stappen, laat staan racen. Zij vertrouwden mij om hen veilig thuis te brengen, en wat kregen ze?

Mijn broer was vijftien! Hij had zijn hele leven nog voor zich.

Ik knijp mijn handen tot vuisten. Ik maak mezelf een belofte. Ik zal nooit, maar dan ook nooit nog iemand toestaan dicht bij mij te komen.

Als mijn ouders een dag later nog steeds niet op bezoek geweest zijn, besluit ik hen te bellen. Het is mijn vader die de telefoon opneemt.

'Papa,' begin ik, maar nog voor ik meer kan uitbrengen, onderbreekt hij me.

'Hoe kon je dat doen, jongen? Hoe kon je?'

De verbinding wordt verbroken en dat is de laatste keer dat ik mijn vader hoorde. Ook mijn moeder is me niet één keer komen opzoeken. Ik was alleen en de mensen die om me gaven waren dood of spraken niet meer tegen me.

Toen ik het ziekenhuis uiteindelijk mocht verlaten, ben ik elk van hen gaan opzoeken op het kerkhof. Door mijn toestand kon ik zelfs niet eens naar hun begrafenis gaan. Aangezien mijn been nog in het gips zit, heb ik het openbaar vervoer moeten gebruiken om overal te komen.

Nadat ik Bart en Lola bezocht heb, rijd ik naar het kerkhof waar mijn broertje begraven is.

Bij aankomst op het kerkhof loop ik met mijn krukken over het kiezelpad tot ik bij de grafzerk van mijn broer aankom. De bloemen die ik heb meegebracht leg ik voorzichtig neer op zijn grafzerk. Er liggen tientallen bloemstukken en er branden kaarsjes. Op de zerk staat een foto van hem zoals hij voor altijd in mijn geheugen gegrift zal staan. Op de zerk staat ook een opschrift:

GELIEFDE ZON, VOOR ALTIJD IN ONS HART.

Ik neem mijn tijd om afscheid te nemen van mijn broer. Geen idee wat ik moet zeggen. Dit is een moment waar je jezelf niet op kan voorbereiden. Ik leg de bloemen die ik heb meegebracht neer op de grafzerk en leg mijn hand op de foto van Kjell.

‘Het spijt me zo, broer. Het spijt me zo.’

Ik blijf nog even staan, maar draai me dan om om terug naar huis te gaan. En plots sta ik oog in oog met mijn ouders. Aan mijn vaders gezicht te zien, had hij me hier helemaal niet verwacht.

‘Wat doe jij hier?’

Natuurlijk begrijp ik dat ze kwaad zijn en verdriet hebben, maar ik ben ook hun zoon.

‘Ik kwam afscheid nemen van Kjell.’

Als ik zijn naam uitspreek, nemen de emoties het over bij mijn moeder. Ze loopt kwaad op me af en slaat met haar vuisten op mijn borstkas.

‘Hij was nog maar een kind! Hoe kon je zoiets doen?’

Ik laat haar even begaan; ik snap hoe ze zich voelt. Sinds de dag van het ongeval ben ik ook kwaad op mezelf. Hoe heb ik dit kunnen laten gebeuren? Waarom heb ik niet

gewoon die andere wagen genegeerd? Dan was er geen ongeval geweest en had ik niet mijn leven en dat van anderen verwoest.

Ik pak mijn moeders polsen vast en wacht tot ze naar me opkijkt. De pijn die in haar ogen staat, zal ik nooit vergeten.

'Mama, het was een ongeluk. Ik... het spijt me. Het had niet mogen gebeuren, maar die hond stak de straat over en ik probeerde hem te ontwijken.'

Mijn moeder trekt haar polsen los en begint opnieuw te slaan.

'Je had niet moeten racen, dan was het nooit gebeurd. Die agent heeft ons alles verteld, je was aan het racen, met die verdomde auto van je waar ik nooit achter heb gestaan. Door jou zijn wij onze zoon kwijt. Jij...'

Mijn vader komt naar haar toe en trekt haar bij me weg. Hij neemt haar vast en duwt haar tegen zich aan.

'Het lijkt me beter dat je weggaat.'

De ijskoude stem van mijn vader maakt me duidelijk dat hij mijn moeders mening deelt. Dus ik doe wat hij vraagt. Ik wankel op mijn krukken naar de bushalte en wacht tot ik eindelijk naar huis kan.

Ik moest hier weg, zoveel was duidelijk. En aangezien ik niet langer welkom was bij mijn ouders, moest ik snel

verder. Gelukkig had ik een vriend waar ik een paar dagen op de bank kon slapen. Hij was een van de weinigen die me niet als een baksteen had laten vallen. Het was ook die vriend die me voorstelde bij het securitybedrijf waar hij werkte. Toen zij me de baan aanboden om beveiligder te worden bij Full Moon heb ik dan ook niet gearzeld.

Nu binnen een paar dagen de eerste reeks concerten begint, ben ik volop bezig met het inpakken van mijn koffers. De bank waar ik nu op slaap, weerspiegelt hoe diep ik gezonken ben, dus ik kan niet echt zeggen dat ik het hier zal missen. Sinds een paar dagen ben ik verlost van mijn gips en daarom ga ik vanavond nog een keer op stap. Het zal een lange tijd duren voordat ik hier terugkeer. Ik wil voor één avond nog eens alle zorgen van me af zetten, en liefst in mooi, vrouwelijk gezelschap.

Ik moet mijn gedachten nog eens verzetten en hopelijk kan ik dan met een schone start beginnen aan mijn nieuwe leven.

Mijn leven bij Full Moon.

2

8 jaar eerder

Karen

Het schooljaar is bijna ten einde. Nog maar een paar maanden en dan zit het erop. Ik ben al volop aan het aftellen naar deze zomervakantie. Eindelijk zal de middelbare school voorbij zijn en kunnen Camille en ik beginnen aan een nieuw deel in ons leven. We zullen samen op kamers gaan, en hoe erg ik daar ook naar uitkijk, ik kijk nu in de eerste plaats uit naar deze zomervakantie.

Dankzij de bemiddeling van mijn ouders hebben we Camilles vader kunnen overtuigen zodat we samen op vakantie mogen. De flat van mijn ouders wordt toch

amper gebruikt en Camille en ik kunnen er onze zomer samen doorbrengen. Dat we hem wijsgemaakt hebben dat mijn ouders er ook zullen zijn om een oogje in het zeil te houden, dat is een leugentje om bestwil.

Eerlijk, het wordt tijd dat Camilles vader haar een beetje meer vrijheid geeft. Ik snap dat het voor hen beiden heel moeilijk was om Camilles moeder te zien strijden en uiteindelijk verliezen. Maar dat wil niet zeggen dat Camilles leven ook voorbij is. De afgelopen maanden is ze zo vervreemd geraakt van de buitenwereld, dat ik het mijn plicht vind als haar beste vriendin om daar verandering in te brengen. En dat is exact wat ik van plan ben te doen tijdens onze vakantie. Ze heeft geen idee wat ik allemaal voor haar in petto heb.

De afgelopen week was echt een rotweek. En dit weekend ben ik van plan om eens lekker wild te doen en de bloemetjes buiten te zetten. Mijn aan-uitvriendje Logan heeft deze week voor de zoveelste keer gezegd dat hij er genoeg van heeft, en om eerlijk te zijn, deze keer heb ik er ook echt genoeg van. Ik ben het beu dat hij me telkens weggooit als een stuk speelgoed dat hij niet meer wil, enkel omdat hij een nieuw speeltje op het oog heeft. Alleen maar om dan terug te komen naar mij als hij zijn nieuwe speeltje weer beu is.

‘Je gaat wat doen?’

Aan de andere kant van de lijn hangt Camille. Toen Logan me na school dumppte, heb ik haar meteen gebeld met mijn wilde plannen.

‘Ik ga vanavond uit en de eerste knappe kerel die op mijn radar verschijnt neem ik mee naar de eerste be-

schikbare ruimte om hem een wild avontuurtje te bezorgen.'

'Karen, kun je er niet beter nog eventjes over nadenken? Je gaat hier spijt van krijgen.'

En dat is exact de reden dat ik het dus wel wil doen. Ik ben het beu dat ik altijd het brave meisje ben dat alle opties wikt en weegt. Voor één keer wil ik eens dat meisje zijn dat niet nadenkt, dat gewoon doet. Eens geen rekening houden met wat iemand anders van me denkt.

'Camille, je gaat me dit niet uit mijn hoofd praten. En daarbij, ik kies een onbekende uit. Dan weet ik tenminste zeker dat ik hem nooit meer hoeft terug te zien.'

Ik hoor Camille zuchten. 'Ik vind het nog altijd geen goed idee, maar je klinkt alsof je hier zeker van bent, dus het maakt niet uit wat ik nog zeg?'

Ik lach. Dit is waarom we beste vriendinnen zijn: ze kent me door en door.

'Klopt, maar weet je, je kunt altijd meegaan, dan zoeken we voor jou ook iemand uit,' antwoord ik vrolijk.

'Toch maar niet. Trouwens, papa is thuis vanavond.'

Dit is dus waarom ik zo met Camille te doen heb. Sinds ze haar moeder is verloren aan kanker is haar vader veranderd. Het is zo erg dat haar vader sindsdien zo beschermend geworden is, dat ze amper nog buiten mag komen.

'Nog een paar weken en dan zijn we samen op vakantie, en geloof me Camille, dan gaan we al jouw achterstand in het uitgangsleven inhalen. Dat beloof ik je.'

'Daar twijfel ik niet aan,' verzucht ze, maar ik weet dat ze er enorm naar uitkijkt.

Ik ben heel blij dat ze mijn beste vriendin is, en normaal zou ik altijd naar haar luisteren. Maar vanavond wil ik eens even alles en iedereen om me heen vergeten.

‘Ik weet zeker dat dit is wat ik nodig heb. Het maakt me niet uit hoe hard Logan nu weer om vergiffenis zal smeken, deze keer geef ik niet toe. Het is voorbij en vanavond wil ik geen seconde aan hem denken.’

‘Je bent oud en wijs genoeg om het zelf te beslissen, Karen, maar beloof me dat je voorzichtig zult zijn.’

‘Dat doe ik, meisje,’ verzeker ik haar.

‘Bel je me morgen op met alle details?’

Ik lach. ‘Heb ik dat dan ooit vergeten?’

‘Nee, natuurlijk niet. Amuseer je vanavond.’

‘Dat ben ik absoluut van plan.’

Ik beëindig het gesprek en zie meteen al dat ik een gemiste oproep heb van Logan. Zonder er nog bij na te denken, zet ik mijn mobiel uit en stop hem in mijn handtas. Mijn plan staat vast. Daar gaat niemand nog tussenkomen, en Logan al helemaal niet. In de badkamer neem ik uitgebreid de tijd om me klaar te maken. Elke centimeter van mijn huid wordt gescrubd en elk overtollig haartje wordt verwijderd.

Meer nog dan anders neem ik de tijd om me op te maken. Ik kies voor een intense smokey-eyes-look en haal mijn *killer dress* uit de kast. Deze zwarte jurk is altijd al mijn favoriet geweest, en er is geen man die zal twijfelen waarom ik daar ben. Ik maak de look compleet met rode, hoge pumps. Ik breng ook dezelfde felle rode kleur aan op mijn lippen en glimlach naar mijn spiegelbeeld. Nadat ik met de krultang nog wat extra krullen in mijn haar gedraaid heb, ben ik klaar om te vertrekken.

Ik neem de bus naar het volgende dorp, dat zal in elk geval de kans verkleinen dat ik iemand tegenkom die ik goed ken. Niet dat ik me schaam, maar ik wil er ook zeker van zijn dat ik Logan niet tegen het lijf zal lopen. En laten we eerlijk zijn, als je een onenightstand hebt met iemand, wil je hem niet de dag erna weer tegenkomen bij je vaste bakker of supermarkt. Dat is gewoon... *awkward*.

Als ik aankom in de discotheek is het feest al in volle gang. De bas van de muziek zorgt ervoor dat mijn hart sneller gaat slaan. Meteen weet ik zeker dat dit de juiste beslissing is als ik de adrenaline door me heen voel pompen. Normaal ben ik die dame die een hele avond aan de bar zit om rustig drankjes te drinken en iedereen te bekijken. Maar niet vanavond. Brave Karen heb ik thuisgelaten, en feestbeest Karen is er klaar voor.

Ik begeef me meteen naar het midden van de dansvloer en aarzel geen seconde. Met mijn hele lichaam dans ik. Alle emoties van de afgelopen weken vloeien uit me en het voelt fantastisch. Ik dans alsof mijn leven ervan afhangt. Als het nummer voorbij is en het volgende begint, is het tijd voor een drankje. Van al dat dansen heb ik dorst gekregen. Ik draai me om om naar de bar te lopen en dat is wanneer het gebeurt.

Mijn blik haakt zich vast in een paar groene ogen die me intens aankijken. Hij staat aan de bar, een flesje bier in zijn ene hand. Met zijn andere leunt hij nonchalant op de bar. Het voelt alsof wij de enige twee overgebleven mensen zijn in deze bar. De lucht wordt weggezogen en alles zindert tussen ons in. Zonder schroom laat hij zijn blik over me heen gaan, vanaf mijn rode laklederen